

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2449/2020
28.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Кљајевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7002/2019 од 13.01.2020. године, у седници већа одржаној дана 28.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7002/2019 од 13.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 2398/19 од 30.07.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова кривичног поступка исплати износ од 16.405.500,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.04.2019. године, као дана подношења тужбе, па до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 37.500,00 динара под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7002/2019 од 13.01.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 2398/2019 од 30.07.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14), па је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ни у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба парничног поступка, а нема ни повреде из става 1. истог члана, на коју се ревизијом указује.

Из списка предмета произилази да међу странкама нису спорне чињенице које су утврђене увидом у пресуду Вишег суда у Београду, Посебно одељења К-По1 63/2010 од 15.05.2013. године, којом је овде тужилац оглашен кривим за кривично дело из члана 366. став 5. у вези става 1. КЗ за кривично дело из члана 243. КЗ као и за продужено кривично дело из члана 242. став 2. КЗ, због чега је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 6 година и 6 месеци; пресуду Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж1По1 7/14 од 13.11.2014. године којом је према окривљеном, овде тужиоцу одбијена оптужба за кривично дело из члана 243. КЗ РС; решење Вишег суда у Београду, Посебно одељење К По1 125/15 од 12.10.2015. године, којим је обустављен кривични поступак према овде тужиоцу, тамо као окривљеном, за кривично дело из члана 359. став 1. КЗ РС; пресуду Вишег суда у Београду, Посебно одељење К По1 17/15 од 10.04.2017. године којом је овде тужилац ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело из члана 367. КЗ у стицају са кривичним делом из члана 359. став 3. КЗ, те је одлучено да трошкови кривичног поступка у том делу падају на терет буџетских средстава; захтев за накнаду трошкова кривичног поступка, овде тужиоца у предмету К По1 17/15 којим је на име награде и накнаде за радње предузете од стране ангажованих бранилаца тражи исплату трошкова кривичног поступка у износу од 36.196.500,00 динара; решење Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К.По1 17/15 од 06.09.2018. године којим су овде тужиоцу досуђени трошкови кривичног поступка на име нужних издатака и награде за ангажовање изабраних бранилаца у кривичном поступку К По1 17/15 у укупном износу од 19.783.500,00 динара, који износ ће бити исплаћен из буџетских средстава, а преко досуђеног износа, а до траженог износа од 36.196.500,00 динара, захтев овде тужиоца је одбијен. Према датим разлозима у наведеном решењу, овде тужиоцу нису у целости признати трошкови поступка на име радњи предузетих од стране бранилаца других окривљених, већ му је признато 50% износа прописаних АТ, затим трошкови на име приступа на главне претресе на које је приступио бранилац по службеној дужности, трошкови на име посете у притвору ради припремања одбране преко три посете месечно, за које је суд оценио да су довољне за припремање одбране, поднесци које је суд оценио да нису били нужни и потребни, односно да се не налазе у списима предмета; решење Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К По1 17/15, Кв По1 398/18 од 19.09.2018. године, којим је одбијена жалба овде тужиоца и његових бранилаца која је изјављена против напред наведеног решења Вишег суда у Београду К По1 17/15 од 06.09.2018. године; решење Врховног касационог суда КззОК 29/18 од 24.12.2018. године којим је одбијен као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, овде тужиоца, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Посебно одељења за организовани криминал К По1 17/15 од 06.09.2018. године и Кв По1 398/18 од

19.09.2018. године у односу на повреду закона из члана 441. став 4. у вези члана 265. став 1. и члана 261. став 1. и 2. ЗКП, док је у односу на преостале повреде закона захтев одбачен: правноснажно решење Вишег суда у Београду, К По1 43/11 од 05.09.2012. године којим су овде тужиоцу досуђени трошкови кривичног поступка К По1 43/11 у износу од 623.250,00 динара који се имају исплатити из буџетских средстава; изводи са рачуна тужиоца који се води код Банке Интеза АД Београд за извршену исплату износа од 19.783.500,00 динара дана 12.02.2019. године.

Код таквог чињеничног стања нижестепени судови су правилно закључили да тужбени захтев тужиоца није основан, па су правилном применом материјалног права одбили тужбени захтев тужиоца.

Одредбом члана 265. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...35/19) одређено је да на терет буџетских средстава суда падају трошкови кривичног поступка из члана 261. став 2. тачка 1) – 6) овог Законика, нужни издаци окривљеног и нужни издаци и награда браниоца и пуномоћника (члан 103. став 3), као и награда вештака и стручног саветника, у случају када је против окривљеног обустављен кривични поступак, када се оптужба одбије, или када се окривљени ослободи од оптужбе. Ставом 6. истог члана прописано је да ако захтев за накнаду нужних издатака и награде из става 1. овог члана не буде усвојен или суд о њему не донесе одлуку у року од 3 месеца од дана подношења захтева, окривљени и бранилац имају право да потраживање остварују у парничном поступку против Републике Србије.

Имајући у виду услове за потраживање у парничном поступку накнаде на име нужних трошкова за заступање у кривичном поступку, предвиђених Законом о кривичном поступку, Врховни касациони суд налази да су нижестепени судови правилном применом члана 265. став 6. тог законика закључили да у конкретном случају нису испуњени услови за усвајање тужбеног захтева тужиоца.

Наиме, правилна примена наведене законске одредбе подразумева да окривљени право на накнаду трошкова насталих у том поступку може остварити у парничном поступку против Републике Србије, али само у случају када његов захтев не буде усвојен или суд о њему не донесе одлуку у року од 3 месеца од дана подношења захтева.

У конкретном случају у кривичном поступку суд је правноснажно одлучио о захтеву тужиоца и у складу са испостављеним трошковником досудио му је трошкове за које је суд који је спроводио кривични поступак нашао да су нужни и потребни, док је преко досуђеног износа његов захтев одбио као неоснован. У својим решењима суд који је спровео кривични поступак је дао разлоге због којих је донета таква одлука, а тужилац је у кривичном поступку исцрпео све могућности доношења одлуке о накнади трошкова кривичног поступка у делу у коме је његов захтев правноснажно одбијен, али није успео ни у поступку по редовним, ни у поступку по ванредним правним лековима. О захтеву тужиоца правноснажно је одлучено и то усвајањем дела захтева за накнаду трошкова кривичног поступка за које је кривични суд нашао да је исти основан, па се конкретна ситуација по правилном налажењу нижестепених судова не може подвести под одредбу члана 265. став 6. ЗКП која се има применити у случају када захтев окривљеног за накнаду

трошкова кривичног поступка није био усвојен, односно о поднетом захтеву није било одлучено у року од 3 месеца.

Дакле, о захтевима за накнаду трошкова кривичног поступка надлежни суд је донео одлуке. Правилност и законитост донетих одлука којима је тужилац незадовољан, потврђена је у поступку како по редовним, тако и ванредним правним лековима, како су то правилно утврдили и нижестепени судови. Законитост одлука надлежног кривичног суда не може бити предмет преиспитивања у парничном поступку, због чега су нижестепени судови одлучили правилном применом материјалног права, налазећи да у конкретном случају нису испуњени услови за примену одредбе члана 265. став 6. Законика о кривичном поступку, што тужбени захтев тужиоца у овој правној ствари чини неоснованим, па је као такав правилно одбијен побијаном одлуком.

Неосновани су ревизијски наводи тужиоца да су нижестепени судови учинили битну повреду одредаба парничног поступка из члана 274. став 1. ЗПП, јер су неправилно применили одредбу члана 291. став 2. ЗПП, што је од утицаја на доношење законите и правилне одлуке.

Ово са разлога што је одредбом члана 291. став 2. ЗПП прописано да председник већа може у току припремања главне расправе, после пријема одговора на тужбу да донесе пресуду, ако утврди да међу странкама нису спорне чињенице и да не постоје друге сметње за доношење одлуке, а другостепени суд је правилно закључио да је првостепени суд поступио у свему у складу са овлашћењима из наведеног члана 291. став 2. ЗПП, јер је утврдио да међу странкама нису спорне чињенице о постојању свих наведених писаних доказа које је приложио тужилац - пресуда и решења донетих у предметном кривичном поступку. Тужена у одговору на тужбу није оспорила чињенице о постојању наведених писаних доказа које је презентирао тужилац, а на које се позивају нижестепени судови, већ се супротно наведеном позвала на исте, наводећи да је решењима кривичног суда правноснажно одлучено о трошковима кривичног поступка, због чега је оспорила тужбени захтев тужиоца.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком правилном применом материјалног права тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован, па је применом члана 414. став 1. ЗПП одлучено као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија,
Слађана Накић Момировић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**